

## Arrest

**nr. 66 851 van 19 september 2011  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 januari 2010 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde haar in België verblijvende Nederlandse echtgenoot te vervoegen.

1.2. Op 24 augustus 2010 werd het gevraagde visum toegestaan.

1.3. Verzoekster kwam op 24 oktober 2010 België binnen.

1.4. Op 12 november 2010 diende de echtgenoot van verzoekster een klacht in tegen verzoekster wegens schijnhuwelijk en verklaarde hij dat verzoekster op 24 oktober 2010, zijnde de dag van haar aankomst in België, reeds bij hem is weggegaan.

1.5. Op 21 januari 2011 werd verzoekster verhoord door de politie in het kader van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk. Zij verklaarde hierbij op 1 november 2010 de echtelijke woning verlaten te hebben omdat zij zich "psychisch gevangen en onderdrukt" voelde door haar echtgenoot en deze laatste haar verbod buiten te komen en contact te hebben met haar familie. Zij stelde tevens dat zij niet kon verwerken dat haar echtgenoot haar had verhinderd aanwezig te zijn op het sterfbed van haar vader.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 februari 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 21 april 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [E. B., K.], [...] van Marokkaanse nationaliteit.*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

*Reden van de beslissing:*

*Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.*

*Uit het PV nr: AN.55.LB.010405/2011 – GF dd 21.01.2011 blijkt dat betrokkene slechts van 24.10.2010 tot 01.11.2010 bij haar echtgenoot heeft gewoond. Zij verblijft nu bij haar zuster [...].*

*Aangezien betrokkene op 03.01.2011 zelf een verzoek indiende tot dringende en voorlopige maatregelen aangezien de verstandhouding tussen partijen ernstig verstoord is, kan men bezwaarlijk nog spreken van een gezinscel.*

*Bovendien kan men moeilijk volhouden dat indien betrokkene na amper 8 dagen het echtelijk dak verlaat, er een intentie is om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen.*

*Betrokkene maakt in haar verzoek gewag van agressiviteit van haar echtgenoot ten opzichte van haar. Aangezien er nergens bijkomende stukken in het administratief dossier zitten die dit ondersteunen en de advocate van betrokkene zelf stelt in het verzoekschrift tot dringende en voorlopige maatregelen dat betrokkene geen inkomen heeft in België, kan betrokkene bijgevolg evenmin voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980.*

*Het recht op verblijf van betrokkene wordt omwille van deze redenen ingetrokken."*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 42quater §§ 1 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

*"[...] In casu is de bestreden beslissing van 22.02.2011 gegrond op verkeerde wetsbepalingen en is volkomen onjuist.*

*Immers, in de bestreden beslissing is er sprake van een INTREKKING van het recht op verblijf van verzoekster. Verwerende partij beroept zich op artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit om zijn*

*beslissing te gronden. In artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit is er sprake van de INTREKKING van de VERBLIJFSKAART van een familielid van een burger van de Unie.*

*In casu is verzoekster gehuwd in Marokko op 03.08.2009. Verzoekster is op 24.10.2010 middels een visum gezinshereniging België binnengekomen. Het visum van verzoekster was geldig van 21.10.2010 tot en met 21.01.2011. Gelet op de lange tijd die verloopt en die nodig is om de inschrijving in Antwerpen af te ronden, heeft verzoekster pas op 21 april 2011 een afspraak gekregen om haar verblijf te regulariseren. Op datum van 22.02.2011 nam verwerende partij een beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster middels een bijlage 21.*

*[...] Uit dit alles blijkt met andere woorden dat verzoekster een verblijfsrecht heeft gehad en dus haar verblijfsrecht werd ingetrokken. Dit klopt geenszins met de feitelijke realiteit. Immers, verzoekster is zelfs niet ingeschreven geweest in het Vreemdelingenregister en heeft dan ook geen enkele vorm van verblijfsrecht gehad in België na de datum van 21.01.2011, zijnde de laatste dag van het visum gezinshereniging. Uitgaande van deze correcte feiten, kan verwerende partij niet stellen dat het verblijfsrecht van verzoekster moet worden beëindigd of zelfs moet worden ingetrokken indien verwerende partij niet consequent is geweest en eerst het verblijfsrecht aan verzoekster te hebben toegekend middels een legaal verblijf in de vorm van een verblijfskaart zoals artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk stelt.*

*[...]*

*[...] In casu vermeldt de bestreden beslissing bovendien dat verzoekster niet kan genieten van de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, daar zij geen bewijzen bijbrengt die in haar voordeel kunnen spelen. Verzoekster is van mening dat noch artikel 42quater § 1, 4° noch § 4, 4° van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn daar zij zelfs geen enkel verblijfsrecht heeft gehad in de vorm van een verblijfskaart. Immers, artikel 42quater § 1, 4° en § 4, 4° van de Vreemdelingenwet evenals artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit hebben betrekking op de situatie waarin een vreemdeling een inschrijving heeft in het Vreemdelingenregister, in het bezit is van een verblijfskaart en binnen de twee jaar van zijn verblijf niet langer voldoet aan de voorwaarden van verblijf. Van deze laatste vreemdeling zal conform artikel 42quater het verblijfsrecht worden beëindigd en diens verblijfskaart worden ingetrokken. In casu is dit GEENSZINS het geval. Verzoekster heeft geen inschrijving in het Vreemdelingenregister, heeft geen verblijfskaart en er valt dan ook niets in te trekken. In dit kader is verwerende partij kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk in het nemen van de bestreden beslissing.*

*Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 42quater §§ 1 en 4 van de Vreemdelingenwet, artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. [...]”.*

2.2. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen op dat verzoekster een visum gezinshereniging heeft verkregen op basis van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet gelet op haar hoedanigheid van echtgenote van een burger van de Unie en dat, met andere woorden, haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie reeds onderzocht werd naar aanleiding van haar visumaanvraag. Hij stelt dat het loutere feit dat de geldigheidsduur van haar visum type D verstreken is geen afbreuk doet aan haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en het hiermee samenhangende recht op verblijf en dat de afgifte van een F-kaart een louter declaratief karakter heeft. Hij verwijst hierbij naar artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt dat het gegeven dat verzoekster zich nog niet had laten inschrijven, en haar bijgevolg evenmin een F-kaart kon worden afgeleverd, geen afbreuk doet aan het feit dat haar recht op verblijf kon worden beëindigd en haar een bijlage 21 kon worden afgegeven. Verder stelt verweerder vast dat verzoekster het feit dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging niet betwist, zodat op rechtmatige wijze toepassing werd gemaakt van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° en § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :*

[...]

*4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;*

[...]

*“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :*

*(...)*

*4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;*

*en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”*

Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt verder het volgende:

*“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”*

Verzoekster betoogt dat voormelde bepalingen geenszins op haar situatie van toepassing zijn, nu zij niet is ingeschreven in het vreemdelingenregister, zij niet in het bezit is van een verblijfskaart en zij sedert het verstrijken van de geldigheidsduur van haar visum op 21 januari 2011 geen enkel verblijfsrecht meer had in België.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 januari 2010 een aanvraag indiende tot afgifte van een visum type D teneinde haar in België verblijvende Nederlandse echtgenoot te vervoegen. Op 24 augustus 2010 werd verzoekster een dergelijk visum toegestaan. De Raad stelt vast dat bij de beslissing tot toekenning van het visum type D – zijnde een nationaal visum voor verblijf van langere duur dat verzoekster toegang verleent tot het Belgische grondgebied met het oog op een verblijf van meer dan drie maanden – reeds werd nagegaan of verzoekster diende te worden beschouwd als zijnde een familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en of zij voldeed aan de eventuele bijkomende voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Door de toekenning van het gevraagde visum erkende verweerder dan ook dat verzoekster gerechtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De Raad benadrukt verder dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, het haar toegestane visum type D geen beperking qua geldigheidsduur wat betreft haar verblijf in België omvat (“*geldigheidsduur XXX*”), doch slechts wordt aangegeven dat de grensoverschrijding diende te gebeuren voor 21 januari 2011.

Het loutere feit dat verzoekster nog niet in de mogelijkheid was om haar visum type D dat het bewijs vormde dat zij beschikte over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een burger van de Unie conform artikel 53 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, na tussenkomen van het bevoegde gemeentebestuur, te laten vervangen door een “*verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie*” (instrumentum) doet geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder reeds had vastgesteld en erkend dat zij over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (negotium) beschikte.

Verweerder kon derhalve in voorliggende zaak, rekening houdende met het feit dat hij reeds oordeelde dat verzoekster over een verblijfsrecht als echtgenote van een burger van de Unie beschikte en vervolgens vaststelde dat verzoekster kort nadat zij haar echtgenoot in België vervoegde geen gezinscel met deze persoon meer vormde en niet over eigen inkomsten in België beschikte om te voorkomen dat

zij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk – gegevens die niet betwist zijn –, toepassing maken van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en het verblijfsrecht van verzoekster beëindigen. Het gegeven dat in fine van de bestreden beslissing wordt gesteld dat het recht op verblijf van verzoekster “wordt ingetrokken”, daar waar de correcte terminologie “wordt beëindigd” is, kan op zich niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Verzoekster kan immers, nu de bestreden beslissing in de hoofding duidelijk vermeldt dat het gaat om een “beëindiging van het verblijfsrecht”, in het eerste lid van de bestreden beslissing wordt aangegeven dat “een einde [wordt] gesteld aan het recht op verblijf” en tevens in het vierde lid van deze beslissing wordt verwezen naar de toepassing van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet, niet voorhouden de correcte draagwijdte van de bestreden beslissing niet begrepen te hebben.

Aangezien de bestreden beslissing met toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en gebruik werd gemaakt van het model van de bijlage 21 kan ook geen schending van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 worden vastgesteld. De Raad wijst er voorts op dat waar artikel 54 van voormeld koninklijk besluit nog bepaalt dat de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden ingetrokken indien het verblijfsrecht van een dergelijk familielid beëindigd wordt, deze verplichting logischerwijze uiteraard enkel geldt indien het familielid reeds materieel in het bezit werd gesteld van een dergelijk document, quod non in casu.

Verzoekster kan ook niet gevolgd worden waar zij lijkt te willen stellen dat alvorens haar verblijfsrecht kon worden beëindigd haar eerst nog een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie had dienen te worden afgeleverd. Haar stelling vindt immers geen steun in de door haar aangevoerde wets- en reglementaire bepalingen. Het zou in casu tevens getuigen van een onredelijk en onzorgvuldig optreden indien verweerder, na te hebben vastgesteld dat verzoekster over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikte, doch niet langer een gezinscel met haar echtgenoot vormde, eerst een verblijfsdocument zou afleveren ter bevestiging dat verzoekster nog steeds over een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie beschikte en daarna, op basis van de eerder vastgestelde feitelijke omstandigheden, zou beslissen dat verzoekster niet langer een dergelijk verblijfsrecht had en dat het verblijfsdocument diende te worden ingetrokken.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK